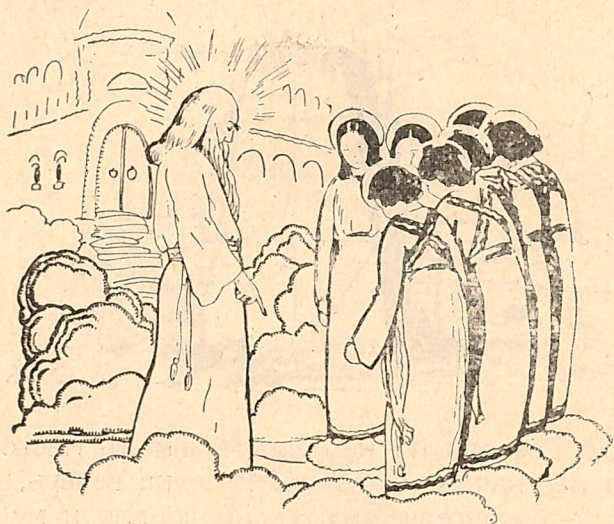

това време две отъ господевитѣ хрътки подушили езицитѣ, присламчили се и си откраднали по нѣколко.

Скоро единъ архангелъ чулъ, че хлопнала врата. Спочилъ и сбуталъ другаритѣ си. Тѣ наскачали, разтрили очи и дълбоко се поклонили Господу. А той запретналъ ржжави, приклекналъ до езицитѣ и дълго ги размѣсвалъ. Следъ това заповѣдалъ на архангелитѣ да ги събератъ и отнесатъ на хората.

Когато на сутринта хората заприказвали — говорили неразбираемо: никой никого не разбиралъ. И понеже не се разбирали, скоро започнали да се каратъ и биятъ.

Тогава Дѣдо Господъ повикалъ отново архангелитѣ: —Идете и кажете на хората всичко онова, което направихъ.

Кажете имъ още — да напуснатъ кулата и се прѣснатъ по четиритѣ страни на свѣта.

* *

Когато архангелитѣ разправяли на хората онова, що Дѣдо Господъ заржчалъ, между навалицата се проврѣли нѣколко души. Тѣ разправяли съ ржце нѣщо, а после сочели широко отворенитѣ си уста. Архангелитѣ надникнали. И що да видятъ? Тѣзи хора били безъ езици.

— Ами на тия езицитѣ де ли сж? — спитали се архангелитѣ.

— Трѣбва да сж останали горе, — казалъ единиятъ и литналъ да ги потърси. Но като не ги намѣрилъ и ви-